

လှိုင်သာယာဆေးရုံက ဆရာဝန် ကိုယ်တွေ့ (မြန်မာ/Eng)

"မနေ့က လမ်းတွေ အထပ်ထပ်ပိတ်ထားတဲ့ကြားက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ လှိုင်သာယာမြို့ကြီးကို ရောက်အောင်သွားခဲ့တယ်။

Medical cover ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဆက်သွယ်လို့မရတော့ လှိုင်သာယာဆေးရုံကိုပဲ တိုက်ရိုက်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မိတ်ဆက်လို့ ဘာကူညီပေးနိုင်မလဲ မေးလိုက်တာ တခါတည်း ခွဲခန်းထဲကိုတန်းရောက်သွားတယ်။ တင်ထားပြီးသားလူနာကတစ်ယောက် နောက်ထပ်ဝင်ဖို့စောင့်နေတာတစ်ယောက်၊ အောက်မှာ ဘယ်နှစ်ယောက်မှန်းမသိဘူး။ လောလောဆယ် ကိုယ့်မျက်စိအောက်ကလူနာ အရင်စခွဲရုံပဲ ရှိတော့တယ်။

သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ဗိုက်ပွင့်ပြီး အူတွေ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတဲ့လူနာခွဲအပြီးမှာ ၇ နာရီကျော်နေပြီ။ ဆေးရုံရှေ့မှာလည်း သေနတ်သံတွေ ကြားနေရတုန်း။ အရေးပေါ်ကို ပြန်သွားကြည့်တဲ့အခါ အဲ့ဒီမှာ ကမ္ဘာပျက်နေပြီ။ ပိတ်ထားတဲ့စစ်ကားတွေ အခုမှ ပြန်သွားလို့ ဆေးရုံကို Ambulance တွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝင်လာနေတယ်။ လူနာတွေ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ထမ်းပို့လာတယ်။ တချို့လည်း အသက်နဲ့ တချို့လည်း အသက်မပါ။

ခေါင်းကိုသေနတ်မှန်ပြီး အတွင်းက ဦးနှောက်အသားတွေ ပေါ်နေတယ်ဆိုတဲ့လူနာဟာ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ကုတင်ပေါ်ကနေ ထအပြေး ဗိုင်းကနဲကုတင်အောက်ကို ပြုတ်ကျပြီး သတိလစ်သွားတယ်။

ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေလည်း အဲ့သည်သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေတဲ့လူနာလိုပဲ ကိုယ့်မျက်စိအောက် ကိုယ့်လက်ထဲရောက်နေတဲ့လူနာကို တစ်ခုခု အသည်းအသန်လုပ်ပေးနေကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကူနိုင်ကြဘူး။ အောက်စီဂျင်ပေးဖို့လုပ်တဲ့သူလုပ်၊ သွေးကြောရှာတဲ့သူကရှာ။ ရုန်းကန်နေတဲ့လူနာကို အတင်းဝိုင်းချုပ်တဲ့သူကချုပ်။

"သားရေ။ အားတင်းထားဦး။ အမေရှိတယ်။" လို့ အော်တဲ့လူကအော်။ "သူငယ်ချင်း။ မင်း သားလေး ကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်ထား။ စိတ်မလျော့လိုက်နဲ့။" လို့ အားပေးတဲ့သူကပေး။ လူနာကပြောတယ်။ သူအသက်ရှူလို့မရဘူးတဲ့။

ညာဘက်ရင်ဘတ်မှာထိထားတဲ့သေနတ်ဒဏ်ရာကနေ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ပန်းထွက်နေတယ်။ သူ့ရင်ခေါင်းထဲကို Chest Tube တစ်ချောင်း ကောက်ထည့်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပဲ လို့ သိပေမယ့် အဲ့ဒီပစ္စည်းက ခွဲခန်းထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ရှိမနေဘူး။ လောလောဆယ်မှာ လူနာက shock လည်း ရနေပြီ။ IV line လေးတောင် ရှာမရဘူး။ သွေးတောင်းဖို့ကလည်း လုပ်ရဦးမှာ။ စာနဲ့ဖတ်နေလို့သာ အဲ့သလောက်ကြာတာပါ။ လက်တွေ့မှာ အကုန်လုံး မိနစ်ပိုင်းကလေးရယ်။ ကြည့်နေရင်းကို လူနာက အသက်ထွက်သွားတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က အဲ့လိုလူနာမျိုးကို ဓါတ်မှန်တောင် မရိုက်ပဲ ချက်ချင်းကြည့် ခွဲခန်းထဲတန်းသွင်းပြီး Chest Tube ထည့်လိုက်တာ ရှင်သွားတယ်လေ။ ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်မှာဆိုလည်း ဒါမျိုးဆို

လူနာတင်လှည်းပေါ်မှာတင် တခါတည်းတန်း Chest Tube ထည့်တာ။ အခုဟာက ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ပလာ။ လူနာမှာမရှိတော့တာ အချိန်။ ကိုယ့်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာ နောင်တ။

လူနာတွေက ဝင်လာတာ မရပ်သေးဘူး။ တညနေလုံး ကိုယ်ခွဲခဲ့တာ တစ်ယောက်ပဲ ပြီးသေးတယ်။ နောက်ထပ် ခွဲခန်းဆက်ဝင်မယ်ဆို ပြန်လို့မရတော့ဘူး။ ပိုဆိုးတာက ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးခွဲချင်စိတ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။

ပစ်တာက သူတို့က ပစ်တာ။ ကိုယ်တို့တွေက သူတို့ပစ်သမျှ ဒိုင်ခံ ခွဲမယ်စိတ်မယ် ကြံတာတောင် ကိုယ်တို့ရှိရာအရပ်ကို မပစ်ပါမခတ်ပါဘူး အာမမခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ဆေးခန်းဆေးရုံအဝမှာ လာမဖမ်းပါမဆီးပါဘူးလို့လည်း တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ "မင်းတို့လိုကောင်တွေ မြှောက်ပေးလို့ ဒီကောင်တွေ သွေးကြွတာ။" လို့ ပြောပြောပြီး သေနတ်ဒင်နဲ့ မသေမချင်း ဝိုင်းရိုက်ကြလို့ တစ်ယောက်သေသွားတာ ကုလသမဂ္ဂကတောင် တွေ့တယ် မဟုတ်လား။

ဒါဖြင့်ရင် ဆေးရုံထဲကို လာဖမ်းမှာ ကြောက်လို့ ဆေးရုံထဲမှာ သေနတ်မှန်မှာကြောက်လို့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မလုပ်ရဲတော့ဘူးလား လို့ လှောင်နေဦးမယ်။ ဖမ်းမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ သေမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ လက်နက်မဲ့ပြည်သူလူထုကို လက်နက်ကိုင် သတ်ဖြတ်အနိုင်ကျင့်တာ လည်စင်းမခံနိုင်တော့တာ။

မနေ့က သူတို့သတ်တာ လူ ၁၀၀ ထက် မနည်းဘူး။ ကိုယ်အလွန်ဆုံးခွဲနိုင်လှ ကယ်လို့ရလှ သူလေးငါးယောက်ထက် ပိုစရာ မရှိဘူး။ သတ်နေတဲ့ကောင်တွေကို သတ်ပစ်တာကသာ နောက်ထပ် လူတွေထပ်မသေအောင် အသေအပျောက်နည်းအောင် လုပ်လို့ရမယ် လို့ တွေးမိတယ်။

လူ့အသက်ကိုများများကယ်ချင်ရင် လက်ထဲကခါးကိုချပြီး သေနတ်ပြောင်းကိုင်မှ ရတော့မယ်။ ကုလသမဂ္ဂကြီးက စိုးရိမ်လို့ မပြီးသေးဘူး။ အမေရိကန်ကြီးတွေလည်း စတိတ်မန့်ထုတ်လို့ မဝသေးဘူး။ ကိုယ်တို့ဆီက စစ်ခွေးတွေ စစ်ဘောမတွေကတော့ "မျှော်မနေနဲ့။ မလာဘူး။" လို့ လှောင်ရယ်နေရင်း လူတွေကို တစထက်တစ ပိုသတ်နေတယ်။

ရတယ်လေ။ မလာနဲ့။ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူတွေ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်စွန့်ပြီး အသေခံပုံးခွဲတယ်ဆိုတဲ့အရပ်ဟာ အင်မတန် နာကျည်းစရာ မတရားသတ်ဖြတ် အနိုင်ကျင့်မှုတွေ ရှိတဲ့နေရာတွေချည်းပဲ။ အခုချိန်မှာ ကိုယ့်အနေနဲ့ မင်းအောင်လှိုင်ကို အသေခံပုံးခွဲပြီးသတ်ဖြတ်ဖို့ အခွင့်အရေးရရင် စဉ်းစားနေစရာကိုမလိုဘူး။ အချိန်မရွေးအသင့်ရှိတယ်။ မိသားစုဝင်တွေ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ပိုးစိုးပက်စက် အသတ်ခံထားရတဲ့သူတွေဆို ဘယ်လိုရှိမလဲ။ ဗမာတပြည်လုံးမှာ သူတို့သတ်ထားတဲ့လူတွေက သူတို့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားလိမ့်မယ် လို့ ထင်တယ်ပေါ့။

အကြမ်းဖက်စစ်အုပ်စုဟာ သန်း၅၀ သော ပြည်သူလူထုကို သေနတ်နဲ့ မရပ်မနား ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီး မင်းတို့အားလုံးဟာ ငါတို့နဲ့ လားလားမှ မပတ်သက်ဘူးလို့ အတိအလင်း စစ်ကြေငြာပြီး အိုးစားလည်းပစ် လှေလည်းနှစ်ခဲ့ပြီ။ အဲ့ဒါကို ဘယ်သူတွေက "ငါအရှင်နန်းတက်ရင် ရာထူးရာခံလေးများ

ချီးမြှင့်တန်ကောင်းချေရဲ့။" လို့ ဆင့်ဟိုဒင်းခွေးမျှော် မျှော်နေကြသေးတာလဲ။ ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက်ရင် ဒင်းတို့အရင် ထင်းဆိုက်ခံရမှာ။

နင်တို့ခေါင်းဆောင်ဟာ အရှင်အပေါ်လည်း သစ္စာမစောင့်ဘူး။ တိုင်းပြည်အပေါ်လည်း သစ္စာဖောက်တယ်။ အမျိုးဘာသာ သာသနာဆိုတာကိုလည်း လူကြားကောင်းအောင် ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ချနင်းတယ်။ ရတနာ ၃ ပါး အဆုံးအမလည်း မတည်ဘူး။ ငါးပါးသီလလည်း တစ်ပါးမှ မမြဲဘူး။ ဒီလိုလူက နင်တို့ကိုပေးတဲ့ကတိတွေကို ယုံနေလိုက်ကြ။ သူထုတ်တဲ့အမိန့်တွေကို လိုက်နာနေလိုက်ကြ။

အခုချိန်ကစပြီး တိုင်းပြည်မှာ ရန် ငါ ပြတ်သွားပြီ။ စစ်အုပ်စုနဲ့ပင်းပြီး စစ်အုပ်စုအလိုကျ တိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသူအားလုံးဟာ တို့ ရန်သူပဲ။ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝတသက်တာမှာရော နောင်သံသရာမှာပါ အဲ့သည်လူတွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးကို မတွေ့လိုဘူး။ ရေစက်ကုန်ဖို့ ရေအိုးတောင် ခွဲမနေဘူး။ မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး တံတွေးနဲ့ ထွေးလွတ်လိုက်တယ်။ ထို။"

Dr. Soe Min Yesterday at 4:54 am
English translation May Toe Khaing @maytoekhine